

om en Sag. Det var dette, jeg her vil gjøre gjældende; jeg har ikke, det tør jeg forsikre, i mindste Maade tænkt paa, at ville være bitter, jeg har kun alvorlig og bestemt villet udtale min Overbevisning overfor den ærede Ministers Betragtning af denne Sag. Jeg skal ikke udtale mig videre, da en Del af, hvad jeg har sagt, ikke er bleven berørt af den ærede Minister. Jeg vil kun gjøre opmærksom paa, at naar jeg har hørt sige, at dette, at vedblive, at modtage Tiende, skulde være en Bestyrkelse af det Kjærligheds- og Fortrolighedsforhold, der skal finde Sted mellem Menighedsne og Sjelesørgerne, saa har jeg ikke kunnet forstaa det. Jeg holder mig i den Henseende til, hvad den ærede Ministers Formand i Ministeriet har udtalt her i Folkethinget. Han udtrede nemlig, at han som Sognepræst, da en af hans Menigheds Medlemmer kom med sin Tiende og sagde: Det glæder mig, Hr. Pastor, at jeg kan bringe Dem min Tiende, svarede: ja, men jeg maa dog minde Dem om, at dersom De ikke kom med den, vilde De blive udbøtt. Dette var i hans Mund et høist anerkjendelsesværdigt Svar ligeoverfor et af hans Menighedsmedlemmer. Jeg vilde ønske, at den ærede Minister dømte Forholdet saa rigtigt og sandt, som hans Formand i dette Stykke gjorde. Med Hensyn til Forklaringen om, hvad der skete i Mødet den 27de Marts, vil jeg dog sige, at den ærede Minister vil finde, at ikke alene jeg, men ogsaa et andet Medlem af Udvalget, som forhandlede med ham om denne Sag, og som for Dieblisset er Justitsminister, den Aften udtalte sin Forstaaelse af det Tvistepunkt, der var mellem os her i Salen, og at jeg erklærede, at jeg sluttede mig til den Forstaaelse, der var udtalt af ham med Hensyn til dette Punkt, men den ærede Minister gav en anden Fortolkning heraf, end haade det nævnte ærede Medlem og jeg havde gjort, hvilket bevirkede, at jeg strax reiste mig og sagde, at naar det skulde fortaas paa denne Maade, kunde jeg ikke stemme derfor. Saaledes er den historiske Sandhed. Naar dernæst den ærede Minister mente, at han havde udtalt sig om dette Punkt for det ærede Medlem, jeg nylig nævnte, og mig, saa erindrer den ærede Minister ikke rigtigt, thi dette Punkt kom netop ind, efter at vi havde forhandlet med hinanden, og der fandt ingen Forhandling Sted mellem os derom, inden det kom frem i Salen.

Justitsministeren: Det er som Folkethingsmand for Aalborg Amts 2den Valgkreds, at jeg tillader mig, at tage Ordet i denne Sag, der jo ikke vedrører mig i Egenkab af Justitsminister, men jeg er paa en Maade to Gange bleven fremkaldt som Vidne i den Forhandling, der her har fundet Sted, og man vilde maasse finde det befunderligt, om jeg ikke efterkom denne Opfordring. Det forholder sig rigtigt, at efter de Forhandlinger, der fandt Sted mellem Udvalget i denne Sag for

2 Mar siden og den ærede Kultusminister, var det væsentlig den ærede Ordfører for Forslagsstillerne og mig, som da havde den Ære at forhandle med Regjeringen og dens Medlem Kultusministeren; men jeg maa i Modsetning til, hvad den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har ansøgt, tillade mig den Bemærkning, at jeg ikke tror, at han har bevaret en fuldstændig nøiagtig Erindring om, hvad der i den Henseende virkelig fandt Sted. I Forbigaaende maa jeg tillade mig at tilbagefalde i Erindringen, at der i Forhandlingen den Aften var andre Stridspunkter end netop det ene, hvorved man fortrinsvis har døret i dette Dieblis. De Herrer ville maasse, forsaavidt de have siddet i den daværende Forsamling, erindre, at der i Modsetning til de Indstillinger, der forelaa fra Udvalgets Side og hvorom der forsaavidt var Enighed mellem Udvalget og Ministeriet, fra enkelte Medlemmers Side var fremkommet nogle Forslag, der gik ud paa at nedsette de Lønningsstuffer, som Udvalget havde opstillet for de forskjellige Præstestald. Et Par af disse Forslag bleve vedtagne, og dette bevægede allerede Ministeren til at udtale, at han ikke vilde kunne gaa ind paa disse Nedsettelse; men jeg skal villig indrømme, at ligesom jeg allerede den Gang havde den Opfattelse, at disse Menighedspunkter vel vilde kunne blive fjærne, saaledes er jeg ogsaa endnu fremdeles af den Mening, at hvis der ikke havde foreligget nogen anden Strid mellem Folkethingets Flertal og Kultusministeren end disse mindre væsentlige Lønningspørgsmaal, vilde man vistnok have opnaaet at komme til Enighed. Nei, det er ganske rigtigt, at det egentlig væsentlige Tvistepunkt stod i Forbindelse med et Principspørgsmaal, om jeg saa maa sige, som man havde søgt at lægge ind i denne Lov — jeg vælger med Flid mine Ord og siger, som man havde søgt at lægge ind i denne Sag — et Principspørgsmaal, som der efter min Overbevisning, hvad jeg paa et meget tilbørligt Standpunkt af disse Forhandlinger har haft Leilighed til at udtale, ikke har været nogen Grund til at reise saaledes, som man har gjort; men jeg maa da ogsaa tillade mig, for ret at blive forstaaet, at falde noget nærmere tilbage i Erindringen, hvad der da egentlig forelaa, og hvad det var, Tvisten breiede sig om. Under de Forhandlinger, der fandt Sted i Udvalget, viste det sig, at den Modstand, som den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) reiste imod Regjeringens Forslag, væsentlig var begrundet i den Opfattelse, som han havde angaaende Regjeringsforslagets Betydning, ligeoverfor det berørte Principspørgsmaal. Den ærede Folkethingsmand gjorde den Gang ligesom senere gjældende, at han ved at gaa ind paa Regjeringens Forslag udsatte sig for at forvirre Spørgsmaalet om den rette Betydning, den rette Stilling af de saakaldte kirkelige Midler. Det var ham fortrinsvis om at gjøre, at det blev stillet rigtig klart og tydelig frem i Loven, at